

PIET GOUDRIAAN.

Dorpsstraat 12 was een van de huisjes die tegen de buitenkant van de dijk aangedrukt stonden. Vanaf de weg keek je op de daken neer.

Aan de andere kant van de dijk was het Slotpark.

Leendert Pieter Goudriaan werd 29 september 1933 in Rotterdam geboren, aan de Henegouwerlaan.

Maar zijn jeugd bracht hij door aan de Dorpsstraat, op nummer 12.

Zijn ouders zijn Willem Goudriaan ,1906-2000 en Neeltje –Visser Goudriaan,1905-1981.

Beiden afkomstig uit Capelle aan den IJssel.

Opa Leendert Pieter Goudriaan woonde bij hen in tot aan zijn dood in 1943.

De kleine Piet speelde achter, op de “werf”, een stuk grond waar zich de kolenkisten, het kippenhok en soms ook konijnen bevonden.

Lekker rondrommelen, een beetje scheppen in de grond, ballen en knikkeren of hoepelen, veel had je niet nodig in die tijd.

Vanaf de werf kwam je via een hokje in de keuken, waar het gezin woonde.

In het hokje had je de kraan, om af te wassen, en ook de wc.

Boven was een grote huiskamer en op de zolder bevonden zich twee slaapkamers.

De burens in de drie huisjes aan de rechterkant waren de gezinnen van Vliet, Pijl en de Graaf.

In de andere helft van het huis van Piet hebben Bastiaantje Terlouw en Jan Koolmees gewoond.

Links zat het timmerbedrijf van Hoogendijk.

Ben Pijl was de buurjongen waar hij wel eens mee speelde.

Achter de werf lagen de grienden, dat was een bron van avontuur toen ze wat groter werden.

Ze hadden er een roeiboot en konden er vissen.

De” sleup”, noemden ze het daar.

Ook in de Oude Plaats was genoeg te doen, maar daar kwam hij niet veel, hij bleef het liefst op de dijk. Daar kon je in de winter vanaf sleen, en schaatsen leerde hij ook al vroeg op de Slotvijver.

Omdat ze zo laag woonden hadden ze veel overlast van het rivierwater, maar dat hadden meer mensen in die dagen, daar wende je wel aan.

“Brood hadden we van bakker van der Linde, maar boodschappen bracht Toon ter Horst, een neef van mijn moeder, die invalide was. Zijn benen waren verlamd, hij reed in zo’n karretje dat je met je handen voortbewoog, met van die stangen. Daarop zat een soort vat gemonteerd, daarin zaten de levensmiddelen. Hij kwam helemaal van de Hoofdweg, dat moet heel zwaar geweest zijn. Hij bracht voor het hele buurtje de boodschappen, iedere week. Erg oud is hij niet geworden!”

Naar school ging Piet bij meester Cupedo, dat was de bovenmeester. Meester Hekking had je ook en iedereen begon zijn schoolgaande leven bij juffrouw van Dieren! Dat was een leuke tijd, met Bertus Visser, Jan Nobel, Janus Vuik, Bas Slingerland en Arie van Deventer!

Toen er een oude foto bij kwam wist hij nog veel meer namen.

Willy Seinstra, Jannie Otterspeer, Thea Verheul, Anneke Cupedo, Teuntje Hogerwaard, Jannie Terlouw, Adri van Herk, Greetje Mes, Meindert Brandwijk, Jan van Vliet, Bert Klumpers, Hilda Schram, Dirkje van den Herik, Arie Heuvelman, Wim Heuvelman, Bob Schram, en Teun van Herk.

Hij moest iedere dag vier keer langs de dijk lopen, alle kleine winkeltjes kan Piet nog zo opnoemen, maar dat kunnen alle kinderen uit die tijd.

Van de oorlog weet Piet niet veel meer.

Hij maakte geen nare dingen mee en honger had hij ook niet.

Alleen konden ze het laatste schooljaar niet naar de les, de kolen waren op en de Duitsers lagen in de school.

“Na de oorlog had ik geen zin in de ambachtsschool.

Toen moest ik nog een jaar op school blijven, het achtste leerjaar. Er waren nog maar een paar leerlingen, Greetje Mes was er ook bij. Op een dag verscheen meester Cupedo in de klas. Ik heb voor jullie een bericht, zei hij, jullie mogen naar huis gaan, de school is afgelopen!

Zomaar opeens. Dan sta je wel raar te kijken hoor!

In 1946 is mijn broer Marinus geboren.

Na de lagere school moest ik gaan werken.

Eerst als timmerman bij Stam, aan de 's Gravenweg, vlak bij de IJsselmondse Laan.

Daar ben ik zes jaar gebleven. Ik moest wel naar de avondschool, om tekening te leren lezen.

Daar heb ik twee jaar op gezeten, toen vond ik het wel genoeg.

Gelukkig hoefde ik niet in dienst, ik had broederdienst.

Dat klinkt raar, maar er waren veel te veel jongens voor mijn lichteing, toen viel ik af!

Na timmerman ben ik straatmaker geworden, bij de firma A.C. de Visser.

Met de watersnood in 1953 was ons huis helemaal vol water en bagger gestroomd.

We hebben toen even bij opoe Visser gewoond, in de Binnenbuurt.

Die was tegenover het grote huis van van Riemsdijk, aan de binnenkant van de dijk.

Daar woonden vier gezinnen in kleine huisjes, boer Hak was hun buurman.

Er woonden twee families van Vliet en ook Piet Twigt.

Aan de achterkant was het kanaal.

Aan de buitenkant van de dijk stonden ook huisjes, daar woonden de families Looijen en van der Plaat, die zullen ook wel ondergestroomd zijn!

We hebben ons huis zo goed mogelijk schoongemaakt, maar we zijn daarna al snel verhuisd naar Mauritsstraat 14, de nieuwe huizen werden die genoemd.

Dat was een grote verbetering, we hadden zelfs een douche!

We kregen toen ook televisie.

Soms ging ik naar de film, die werd gedraaid in de zaal boven het cafe van de Graaf.

Dat was schuin tegenover het oude gemeentehuis.

Met vakantie ging je in die tijd niet.

Soms een dag op familiebezoek of naar de diergaarde.

Zolang ik bij mijn ouders woonde ben ik niet op vakantie geweest, en zeker niet naar het buitenland.

Het vak van straatmaker is zwaar!

Per koppel moest je honderdtwintig vierkante meter doen per dag.

We werkten ook in Vlaardingen en Maassluis, en veel in Krimpen.

's Morgens om zes uur met de bus, want je moest om zeven uur beginnen.

Al je gereedschap moest je zelf meesjouwen.

Als je even met je maten wilde praten kwam de voorman er gelijk aan, er moest gewerkt worden!

Ik werkte met Arie Steenbergen, Kees Visser en Gerti de Jong.

Toch heb ik het er vijftwintig jaar volgehouden, en maar 1 keer twee weken in de ziektewet geweest van mijn rug!

Toen ben ik bij de gemeente Lekkerkerk gaan werken.

Dat was een stuk rustiger, steeds kleine stukjes repareren in je eigen tempo, geen aangenomen werk. Alleen, als het regende of als er geen stratenmakerswerk was, zochten ze andere dingen voor je op. Ergens een hekje verven, of helpen bij de plantsoendienst.

Bij Visser gingen we naar de Pinguin als het regende, dan hoefde je niet te werken.

Zo heeft alles zijn voor en zijn tegen.”

Op 11 April 1974 is Piet getrouwd met Emmetje Opschoor.

Tot die tijd had hij bij zijn ouders aan de Mauritsstraat gewoond.

Zij woonde aan de Bermweg, ze was weduwe en had twee zoons en een dochter.

“Piet, waar begin je aan”, riepen vrienden en familie, maar Piet heeft er nooit spijt van gehad.

Ook nu nog heeft hij een goed contact met zijn stiefzoons, en zijn stiefdochter maakt zijn huis schoon.

“Dat hoor je ook wel eens anders”, zegt hij tevreden.

Ze verhuisden al snel naar de Floridaweg, daar hadden ze meer ruimte en een fijne tuin.

Toen gingen ze wel op vakantie, zelfs naar de wintersport en naar Hongarije!

Maar het liefst ging Piet naar de Veluwe, lekker fietsen en genieten van de natuur.

Hij heeft ook zijn rijbewijs gehaald, maar er nooit iets mee gedaan, en toen is het verlopen!

Hij reed liever op zijn brommer.

Op zijn 59ste ging hij met pensioen.

“Ik ben veertig jaar lid geweest van Eendracht Maakt Macht, ik speelde daar de tuba.

Ik was 24 jaar toen ik er bij ging. Les kreeg ik van Toon Benard, die woonde aan de dijk naast van Dam, de manufacturenzaak. Hij gaf les in het onderhuis, dat was er speciaal voor ingericht. Ook wel in de dorpschool, die stond leeg, of in de school-met-de-bijbel in de polder, en later in de garage van van Gogh.

We speelden met de jaarlijkse aubade op koninginnedag in de muziektent in de Oude Plaats, later bij het gemeentehuis, en op concoursen en bij wandelmarsen.

Jammer dat er tegenwoordig zo weinig belangstelling meer voor is.

Zo rond mijn vijftenzestigste ben ik er mee gestopt.

De tuba vergt veel van je luchtwegen. En ik had er ook geen zin meer in”.

Helaas is in 2002 zijn vrouw overleden.
Het huis en vooral de tuin aan de Floridaweg werden toen wel erg groot.
Daarom is Piet in 2010 naar de Kerklaan verhuisd.
Soms mist hij daar zijn tuin, en ook de poes treurt, die kan niet meer naar buiten en slaapt de hele dag op de bank.

Piet heeft zijn hele leven de Dorpskerk bezocht, en als kind de zondagschool, hij weet nog goed hoe mooi de koster, Leen de Wit, kon vertellen, vooral met kerstmis.
Hij ging 's zondags ook wel eens kijken bij het voetballen, bij Zwervers, maar hij had dan altijd het gevoel dat hij daar niet hoorde.
Hij had eigenlijk in de kerk moeten zijn.

Omdat hij sterk de behoefte voelde aan bevestiging, heeft hij op zijn 69ste belijdenis gedaan.
In de Nederlands Hervormde kerk aan de dijk.
“Dat was een spannend en plechtig moment”, vertelt hij.
En eerst heeft hij nog veel moeten leren, want dat gaat zo maar niet!
Trots laat hij het ingelijste document zien.
Nu hoort hij er echt bij!

Opgetekend door Wil van Kooij-Seinstra. Juni 2011.